

Pegazova obljuba

pripoved o enotnosti in
miru

1. poglavje

Nekoč je živel prekrasen krilati konj po imenu Pegaz. Ste morda že slišali zanj? To veličastno bitje je dolga leta svoje dneve preživljalo z lahkotnim jadranjem po čudovitem modrem nebu ali igranjem v nevihtnih oblakih in izmikanjem strelam ter se je pogosto skupaj z junaki borilo proti pošastim. Danes pa je Pegaz letel počasi in žalostno zamahoval s krili. Če bi pogledali nekoliko bliže, bi videli, da joka; njegove solze so kapljale na zemljo, kjer so živeli ljudje.

Pegaz, ki je bil vse življenje popotnik, je že od rojstva živel na stari celini. Sčasoma so se tam živeče skupnosti ljudi preoblikovale v številne različne države. Nekatere so bile velike, druge majhne, po nekaterih so se razprostirale peščene puščave, v drugih so se dvigovali lesketajoči se ledeniki, nekatere so poraščala polja cvetlic, druge so prepredala veličastna gorovja, nekatere so imele nizke kvadratne stavbe, druge pa visoke stavbe z zašiljenimi vrhovi. Te stavbe so bile zgrajene tako, da so bile primerne za podnebje posamezne dežele, zgrajene so bile iz lesa ter imele zapletene oblike in vzorce. V vsaki državi so govorili svoj jezik, Pegaz pa jih je rad poslušal, ko je letel od kraja do kraja.

Ob vseh teh razlikah bi si mislili, da ljudje, ki so živeli v teh državah, niso imeli nič skupnega. Vendar bi se motili. V vseh državah se je na ulicah slišal smeh otrok na poti v šolo, kmetje so delali na poljih, pisatelji so pisali knjige, glasbeniki pa so ustvarjali veselo glasbo, ob kateri so ljudje plesali. Povsod so ljudje na živahnih uličnih tržnicah kupovali in prodajali okusno hrano in pisane drobnarije, zvečer pa so vsi odšli domov, da bi bili z družino in bližnjimi. Pegazu so se vse države zdele čudovite, zato jih je rad obiskoval.

Zakaj je torej Pegaz jokal?

Užalostilo ga je to, kar je videl z neba. Ko je letel prek celine, ki jo je imel tako rad, je videl, da se je začelo nekaj strašnega.

Čeprav so imeli ljudje veliko skupnega, je med njimi zaradi razlik prihajalo do nesporazumov. Niso več zaupali drug drugemu, postajali so sumničavi in začeli so se bati drug drugega. Vrenja med državami so se okrepila in države so si napovedale vojno. Nekoč živahne in vesele skupnosti, ki so tam živele, so bile uničene, saj so družine pobegnile, vojska pa se je širila. Ljudje so prenehali delati, šole so zaprli, kmetje pa so opustili svoja polja. Iz gostega dima so se prikazovali ostanki bombardiranih stavb. Povsod so bili na straži uniformirani vojaki, vendar se ni nihče počutil varnega.

Visoko zgoraj Pegaz ni mogel verjeti svojim očem. Vse, kar je videl, sta bila bolečina in trpljenje. Kaj bi lahko storil? Kako bi lahko pomagal? Ni razumel, zakaj so se ljudje obrnili drug proti drugemu. Obupan je zaprl oči in jokal. Ker mu je bilo prehudo, se je v tistem trenutku odločil, da bo zapustil svojo ljubljeno celino. Odletel je daleč stran od mest, gora in polj, ledenikov in puščav, dokler se ni končno spustil v prostran temačen gozd. Pristal je ob mirni reki, zložil krila in si obljubil: „Nikoli več ne bom razprl kril, ne želim več občutiti bolečine vojne, ki uničuje mojo ljubljeno celino.“ Več let je taval po gozdu in nikoli ni srečal nikogar. Njegovi edini prijatelji so bile živali.

Nekega jutra, ko se je odpravil k reki, je opazil velikega belega bika, ki je pil vodo. Ob njem je stalo skrivnostno dekle s črnimi lasmi in temnimi očmi. Oblečena je bila v čudovito obleko z vrtinčastimi barvami in svetlimi vzorci, in ko se je premikala, se je zdelo, da okoli nje migotajo drobne zvezdice. Barve njene obleke so Pegaza spomnile na številne živahne skupnosti v državah, ki jih je zapustil. Ko se je bik sklonil, da bi znova pil, je dekle pokukalo prek bikovega vratu. Pogledala je Pegaza in se mu nasmehnila.

„Dobro jutro, Pegaz,“ ga je pozdravila, kot bi ga poznala. „Prišla sva si malo odpočit in popit malo vode.“

Pegaz je presenečeno odgovoril: „Veš, kdo sem? Tako dolgo je že, odkar sem nazadnje videl človeško bitje. Mislil sem, da se me morda sploh ne spomnite več, vendar sem zelo vesel, da vaju vidim.“

Preden jo je utegnil vprašati, kdo je in kaj počne v gozdu, je skrivnostno dekle vzkliknilo: „Res? Toda kako to, da nisi videl nikogar?“

„Ljudje običajno ne pridejo tako globoko v temačni gozd,“ je odgovoril. „Preveč so zaposleni s spopadi in uničevanjem vsega, kar so zgradili. Zato sem tu, da bi bil čim dlje stran od vojne,“ je dejal in odmaknil pogled.

„Ampak, Pegaz,“ je nežno dejalo dekle, „vojne je konec.“

„Konec?“ Pegaz ni mogel verjeti svojim ušesom. Začel je skakljati in vzkliknil: „Toda kako?! To je odlična novica!“ S toplino v srcu se je spominjal prijaznosti in veselja na celini pred vojno in zahrepenel je po tem, da bi se vrnil. Pričakoval je, da se bo dekle pridružilo njegovemu vznemirjenju, vendar ga je namesto tega resno pogledala.

„Da, vojna je končana. Toda ljudje so se spremenili: prestrašeni so in razočarani. Njihovi domovi so uničeni in bojijo se, da bo vojna znova izbruhnila. Izgubili so upanje.“

Pegaz je prepoznal občutek brezupa – to je bil strašljiv občutek osamljenosti. Vedel je, da mora ukrepati. „Spomnim se časa, ko so države živele v sožitju in miru. Ljudi želim spomniti na te čase in jim pomagati, da se ponovno povežejo,“ je odločno dejal.

Dekle je pritrjujoče prikimalo. „Ali imaš kakšno zamisel, kako bi po vojni povezali ljudi?“ ga je vprašala.

Pegaz je za trenutek pomolčal, zatopljen v svoje misli, medtem pa se je okrog njega in dekleta zbrala majhna skupina radovednih gozdnih živali. „Mir bo mogoč le, če bodo ljudje našli nekaj, za kar jim je vsem mar, nekaj, kar jim bo pokazalo, kaj imajo skupnega. Pomagal jim bom!“ je dejal in nenadoma odločno razprl svoja ogromna krila. Živali so obstale od presenečenja, saj ga še nikoli prej niso videle razpreti kril.

Dekle je prikimalo. „Če bodo ljudje sodelovali za dosego skupnega namena, bodo spoznali, kakšne so njihove skupne potrebe, zgradili bodo zaupanje in se naučili, da se v primeru nesoglasij ne smejo spopasti, ampak se morajo pogajati. Poleg tega bodo spoznali, da so močnejši, če so povezani. Kako dobra zamisel, Pegaz!“

Pegaz je odgovoril: „Danes bom zapustil gozd in odšel k njim. Hvala, da si prišla in mi povedala, da je vojna končana. Zdi se, da bo treba opraviti še veliko dela.“

„Želim ti vse dobro,“ je dejala deklica. „Z veseljem bi se ti pridružila, vendar bi te z bikom le upočasnjevala pri tvojem poslanstvu. Vztrajam pa, da te spremlja moja najtesnejša prijateljica, golobica. Prepričana sem, da bosta odlična dvojica.“

Golobica, ki je sedela na bližnjem drevesu, je priletela do Pegaza in nežno pristala na tleh pred njim. „Pozdravljen, Pegaz, veselim se najinega sodelovanja.“

Dekle je splezalo na bikov hrbet in se nasmehnilo. „Vem, da vama bo uspelo.“

Bik se je počasi pognal v tek. „Nisi mi povedala svojega imena!“ ji je zaklical Pegaz.

„Evropa!“ je zaklicala nazaj in že ju ni bilo več videti. Za seboj sta pustila le sled ugašajočih zvezdic.

Pegaz je bil zmeden. Zakaj je dekle tako nenadoma izginilo in kako naj prepriča ljudi, da se povežejo in živijo v miru?

Zgodba, ki jo poslušate, je izmišljena, vendar ste morda opazili nekaj elementov, ki jih lahko najdemo tudi v resničnem življenju.

Evropska celina je dobila ime po Evropi, princesi iz grške mitologije. Po bajki se je vanjo zaljubil Zevs, bog neba in groma. Spremenil se je v belega bika in jo odpeljal na Kreto, da bi živela z njim.

Evropa je ena od sedmih celin sveta. Geografsko in kulturno je raznolika, saj obsega 44 držav, v njej pa živi več kot 700 milijonov ljudi. V Evropi je veliko čudovitih krajev z zanimivo zgodovino in kulturo. Tam so se rodili številni svetovno znani znanstveniki in znanstvenice, izumitelji in izumiteljice, umetniki in umetnice ter skladatelji in skladateljice, pa tudi priljubljene osebe iz sveta zabave ter uspešni športniki in športnice.

Zgodba o Evropi pa ni le zgodba o velikih dosežkih. Veliko je tudi stvari, na katere nismo ponosni. Skozi stoletja so se evropske države v grozovitih vojnah bojevale druga proti drugi. V teh vojnah je običajno šlo za moč in premoženje ali vero. V 20. stoletju sta na celini izbruhnili dve veliki vojni, v kateri so bile na koncu vključene tudi druge države z vsega sveta. Zato se imenujeta svetovni vojni. V vojnah je bilo ubitih več milijonov ljudi, Evropo pa sta pustili v revščini in ruševinah.

Evropejci in Evropejke so bili izčrpani zaradi izgub in opustošenja in so prestrašeno zrlji v prihodnost. Ali bi bilo mogoče kakor koli preprečiti, da bi se vojne med njihovimi državami ponovile? Ali bi bilo mogoče njihova nesoglasja rešiti drugače kot z bojevanjem?

Prisluhnimo naslednjemu poglavju in spoznajmo, kaj se bo zgodilo v zgodbi o Pegazu.

2. poglavje

Pegaz je zrl v obzorje, za katerim je dekleta izginilo. Čeprav je imel še veliko vprašanj, je vedel, da ne sme izgubljati časa. Razprl je krila in z golobico ob sebi še zadnjič zakrožil nad gozdom ter se poslovil od svojih živalskih prijateljev, nato pa sta krenila na pot. Kmalu sta v daljavi zagledala velika mesta, pod sabo pa vasice. Iz stavb se ni več dvigoval dim, vendar tudi smeha in glasbe ni bilo več slišati. Vzdušje je bilo resnobno: ljudje so posedali naokoli s sklonjenimi glavami.

„Grozno je videti te države in njihove prebivalce v tako žalostnem stanju. Morava jim dati upanje in jih usmeriti k dolgotrajnemu miru,“ je glasno razmišljal Pegaz.

„Najprej morava ugotoviti, kaj je ljudem pomembno,“ je odgovorila golobica. Že od daleč sta zagledala skupino ljudi, ki je sedela ob majhni koči ob vznožju gore.

„Spustiva se in se poskusiva pogovoriti z njimi,“ je predlagala golobica. „Če bova potovala od kraja do kraja in govorila z dovolj ljudmi, nama bo morda uspelo najti nekaj, kar je pomembno vsem.“

Pegaz je nežno pristal v bližini in v lahkotnem galopu stekel proti skupini, golobica pa je letela ob njem. Ljudje so skočili na noge, osupli zaradi krilatega konja, ki se je pojavil na nebu.

„Ne bojte se,“ je zaklical Pegaz in upočasnil korak. „Tukaj sva, ker se želiva pogovoriti.“

Ljudje so z negotovostjo opazovali nepričakovana obiskovalca.

„Ali si ti Pegaz?“ je nejeverno vprašala ženska.

„Sem,“ je potrdil.

„Že leta te nismo videli leteti po nebu! Mislili smo, da si odšel za vedno.“

Pegaz je sklonil glavo, kot da bi se želel opravičiti. „Odšel sem, ko je izbruhnila vojna, vendar sem bil tako vesel, ko sem slišal, da se je končala. Vrnil sem se, kakor hitro sem mogel, in prišel sem, da bi vam pomagal zgraditi mirnejšo prihodnost.“

Oglasil se je možki. Na njegovem obrazu se je izrisoval dvom. „Vojne so se končale, da. Vendar nisem prepričan, da ti bo uspelo najti način za vzpostavitev trajnega miru.“ Drugi v skupini so pritrjujoče zamrmrali.

„Mir v naših deželah bi bil uresničitev sanj,“ je dejala ženska, ki se je oglasila že prej, „vendar se zdaj ukvarjamo z drugimi težavami. Naši domovi so uničeni in nimamo lesa, ki ga potrebujemo za obnovo. Vemo, kako to narediti,“ je dejala in pokazala na veliko žago in delovno mizo, ki sta se uporabljali za razrez dreves v dolge lesene deske, „vendar so gozdovi zgoreli. Tu ni dreves za nas.“

„Ker ni lesa, tudi ne moremo zakuriti ognja za kuhanje hrane in ogrevanje domov,“ je dodala druga oseba.

„Tam so nekateri med nami delali pred vojno,“ je dejal dvomeči možki od prej in pokazal na goro za seboj. „Nekoč je bil to nasad dreves, ki smo ga skrbno upravljali, tako da smo z lesom oskrbovali naše celotno mesto, zdaj pa ga ni več.“

Oglasila se je starejša ženska: „Brez lesa ne moremo ničesar obnoviti. Želimo le živeti naprej v miru. Toda vojna je popolnoma izčrpala in uničila stvari, ki jih potrebujemo za preživetje.“

Pegaz in golobica sta pozorno prisluhnila ljudem. Veliko je bilo stvari, o katerih je bilo treba razmisliti. Ko so vsi povedali, kaj jih skrbi, sta se jim Pegaz in golobica zahvalila in nadaljevala svojo pot.

V vseh državah, ki sta jih obiskala, so si ljudje želeli, da bi mir trajal, vendar so spregovorili tudi o tem, kako težko je najti les za obnovo domov, kuhanje hrane in ogrevanje.

„To je morda tisto, kar ljudi povezuje,“ je nekega dne dejala golobica, ko sta letela v drugo mesto.

„Kaj točno?“ je vprašal Pegaz.

„Drevesa in les.“

„Les bo prinesel mir?“ je Pegaz začudeno vprašal. „Praviš, da bo dolgačasna stvar, kot je kos lesa, ljudem prinesla mir?“

Golobica se je modro nasmehnila. „Se spomniš, ko sva rekla, da bova poskušala najti tisto, kar je pomembno vsem? Les je pomemben, saj brez prave vrste lesa ljudje ne morejo izdelovati orodja, graditi hiš, kuhati hrane in ogrevati svojih domov.“

Pegaz je razumel, vendar se mu je zdelo, da les ni edina stvar, ki je ljudem pomembna. „Povsod, kjer sva bila, so ljudje dejali tudi, da si ne želijo več spopadov. To pomeni, da se jim zdi pomemben tudi mir.“

Golobica se je strinjala. „Če bi nama uspelo ljudi iz različnih držav pripraviti do tega, da bodo sodelovali pri gojenju dreves in sečnji, se bodo ob tej dejavnosti povezali in morda spoznali, da so jim skupne tudi druge stvari. To bi lahko bil začetek ohranjanja miru med njihovimi državami.“

Pegazu so se od navdušenja zasvetile oči. „Če bo na enem območju mir, bi to lahko spodbudilo mir tudi v drugih krajih, ljudje pa se bodo naučili sodelovati pri številnih različnih zadevah!“

„Zbrati morava voditelje teh držav in jim predstaviti najino zamisel, da bi bilo lahko sodelovanje pri gojenju dreves in sečnji način za preprečevanje vojne,“ je dejala golobica.

Pegazova in golobičina zamisel o povezovanju narodov njunega sveta z deljenjem vira, kot je les, se sklada z zgodbo iz resničnega življenja.

Tako kot vojna v zgodbi so tudi vojne v Evropi povzročile grozljivo opustošenje in ubijanje. Evropa je bila v ruševinah. Voditelji evropskih držav so potrebovali dober načrt za preprečitev, da bi se takšne grozote še kdaj ponovile. Francoz po imenu Jean Monnet je o tem veliko premišljeval in ugotovil, da država potrebuje dve stvari, preden lahko vstopi v vojno: železo za proizvodnjo jekla za izdelavo orožja ter premog za pogon tovarn in železnic. Evropa je imela obilo premoga in jekla, zato so lahko evropske države izdelovale orožje in vstopile v vojno. Jean Monnet je zato predlagal načrt, ki ni bil še nikoli prej preizkušen: če bi lahko stari tekmici, Nemčijo in Francijo, prepričali, da sodelujeta pri proizvodnji premoga in jekla, bi bilo manj verjetno, da bosta začeli vojno, saj bi se naučili gledati onkraj svojih razlik. Jean Monnet je o tej zamisli govoril s svojim prijateljem Robertom Schumanom, ki je bil minister v francoski vladi. Robertu Schumanu se je zamisel zdela sijajna, zato jo je oznanil v govoru 9. maja 1950. To je bil začetek mirovnega projekta, ki se zdaj imenuje Evropska unija.

Ali menite, da je Roberta Schumana skrbelo, kako se bodo ljudje odzvali na načrt za združitev Evrope? Ali menite, da se je bilo evropskim državam lahko združiti?

Poglejmo, kako se bo vse skupaj izšlo pri načrtu Pegaza in golobice

3. poglavje

V naslednjih tednih je Pegaz s pomočjo golobice zbral voditelje in ljudi iz različnih držav. Ko so bili končno vsi zbrani na enem mestu, je bil prizor osupljiv. Pegazovo srce je ob pogledu nanj poskakovalo od vznemirjenja. To ga je spomnilo na čas pred vojno. Njihovi jeziki in kulture ter videz njihovih oblačil so bili različni, vendar so imeli tudi zelo veliko skupnega. Vsi so si želeli sreče in miru za svoje družine. Lepo jih je bilo spet videti skupaj.

„Dragi ljudje“, je začel Pegaz, „hvala, ker ste se danes zbrali tukaj. Povabila sva vas na to srečanje, da bi vam povedala, da bo trajni mir mogoče doseči, če bodo vaše različne države sodelovale pri gojenju dreves in spravilu lesa.“

„Gojenje dreves bo preprečilo vojno? Kako?“ je nejeverno vprašal eden od voditeljev.

„Če bo vsaka država gojila drevesa, ki uspevajo v njenem okolju, in se boste vsi strinjali, da si boste les, ki ga boste pridelali, izmenjevali prek svojih meja, potem boste imeli vsi enak dostop do teh osnovnih surovin. To bo zmanjšalo napetosti med vašimi skupnostmi in vas spodbudilo k odprtim in prijateljskim pogovorom, da se boste med seboj pogajali, namesto da bi se prepirali. Poleg tega je določen les močan in boljši za gradnjo hiš, določen les je zelo suh in boljši za kurjenje ognja za kuhanje hrane in ogrevanje, drug les pa je barvit in lep, ko je izrezljan v drobnarije, kakršne ste pred vojno prodajali na svojih tržnicah. Z izmenjavo lesa, ki ga pridelate, z lesom sosednjih držav se boste naučili deliti. Nobena država ne bo močnejša od drugih in vsi bodo živeli v blaginji,“ je pojasnil Pegaz.

„Toda vsaka država je drugačna in v vsaki govorijo svoj jezik,“ je ugovarjal eden od voditeljev. „Kako bomo sodelovali?“

Pegaz je že hotel odgovoriti, ko se je iz množice nenadoma oglasila starejša ženska: „Spomnim se časov, ko so ljudje iz različnih držav trgovali drug z drugim. Našli smo načine, kako se sporazumevati, in kljub razlikam smo postali celo prijatelji. Torej je to mogoče!“

„Da, tudi jaz se spomnim tega!“ je vzkliknil nekdo drug. Tudi drugi v množici so se pridružili tem besedam.

„Mir je mogoč!“ so dodali še drugi.

„Da! Želimo si miru!“ je zaklicala množica.

Pegaz je ob tem začutil olajšanje in veselje. Ko se je množica umirila, je različnim državam dal še zadnji nasvet: „Mir in sodelovanje se ne bosta zgodila naenkrat, vendar boste z majhnimi koraki zgradili resnično medsebojno zaupanje in izkazali skrb drug za drugega.“

Tistega dne so potekala velika praznovanja, saj se je razširila vest, da so se ljudje odločili sodelovati za mir.

Ljudje so združili svoja prizadevanja in si začeli deliti svoje zaloge lesa, da bi skupaj upravljali to dragoceno surovino, od katere so bili vsi odvisni. Sprva so bili zadržani in nekoliko prestrašeni. A sčasoma so si začeli zaupati in spoznali so, da si tudi njihovi sosede želijo živeti v miru in sreči. Dojeli so, da je življenje najbolje živeti skupaj, ne kot sovražniki, ampak kot prijatelji. Pegazove sanje o sodelovanju ljudi za ustvarjanje miru, blaginje in enotnosti so se začele uresničevati. Stvari, zaradi katerih so se nekoč prepirali, so jih zdaj povezovale.

Nekega dne, mnogo let pozneje, sta Pegaz in golobica letela skupaj in gledala države pod seboj. Videla sta, da gre ljudem veliko bolje: škoda, ki jo je povzročila vojna, je bila odpravljena, zasajena so bila nova drevesa, v državah pa so znova oživela živahna mesta. Otroci so se igrali v šolah, ljudje pa so plesali, ustvarjali, delali in delili dobrine drug z drugim.

Različne skupnosti so se zblížale in si medsebojno pomagale. Njuna zamisel se je počasi uveljavila in države so se celo odločile odpraviti meje med seboj, saj so se ljudje radi obiskovali in se učili jezikov drugih držav, zaradi česar so bila sklenjena številna nova prijateljstva. Pegaz se je zadovoljno nasmehnil, ko je pomislil na Evropo, deklet v pisani obleki, ki jo je pred leti srečal ob reki. Kako ponosna bi bila!

Pegaz se je obrnil proti golobici, ko sta poletela v nebo. „Države so zdaj združene v raznolikosti,“ je vzkliknil, „uspelo nama je!“

„Da, lepo je to videti,“ je prikimala golobica. „Toda ljudje ne smejo zaspati na lovorikah. Te stvari so težko pridobljene in so lahko ogrožene, če bodo pozabili, zakaj so se sploh združili.“

Golobica in Pegaz sta upočasnila hitrost, oba zatopljena v misli. Nenadoma se je Pegaz obrnil h golobici: „Čeprav se lahko v prihodnosti pojavijo nove težave in ogrozijo današnji mir, verjamem, da bodo ljudje našli moč v enotnosti in skupaj poiskali nove rešitve za težave, ki jih bodo pestile.“

Golobica se je pritrjujoče toplo nasmehnila in prežeta z novim upanjem sta nadaljevala pot.

Narodi iz zgodbe, ki ste jo pravkar poslušali, so končno našli praktičen način za dosego medsebojnega miru, in sicer z delitvijo proizvodnje lesa. Podobno so tudi v resničnem življenju Evropejci in Evropejke uspešno dosegli mir z združevanjem proizvodnje jekla in premoga. To je bil začetek Evropske unije, ki ji pravimo kar EU.

Tako kot v zgodbi se je sporočilo o miru in solidarnosti razširilo iz nekaj držav v številne države. Unija, ki so jo ustanovile evropske države, je na začetku štela šest držav, nato pa se je širila, dokler ni obsegala 27 držav, ki so danes del Unije.

V Evropski uniji ljudje spoštujejo kulture in jezike drug drugega. To, da smo del večje zveze, še ne pomeni, da smo izgubili lastnosti, zaradi katerih smo edinstveni. Drugače kot v preteklosti smo ponosni na svoje razlike in se učimo drug od drugega, hkrati pa smo enotni. Evropska unija je izbrala zastavo z 12 rumenimi zvezdami v krogu, ki simbolizirajo to enotnost in sodelovanje.

Evropska unija ima tudi svojo himno in poseben dan, ko praznujemo mir, ki smo ga dosegli. Evropska himna se imenuje Oda radosti. Temelji na Deveti simfoniji slavnega skladatelja Ludwiga van Beethovna. Za praznik je bil izbran 9. maj, ki se imenuje dan Evrope. Se spomnite, ko smo prej govorili o Jeanu Monnetu in Robertu Schumanu? Robert Schuman je imel govor 9. maja, zato na ta dan po vsej Evropski uniji praznujemo mir in enotnost.

Danes Evropejci in Evropejke sodelujejo na več načinov: številne evropske države uporabljajo isto valuto, imenovano evro. (Bodite pozorni na Evropo in belega bika, ki sta natisnjena na nekaterih evrskih kovancih in bankovcih!) Poleg tega lahko ljudje iz Evropske unije delajo in študirajo v drugih državah in potujejo vanje, ne da bi se morali ubadati z nepotrebno birokracijo ali da bi potrebovali posebno dovoljenje.

Zgodba, ki smo jo slišali o Pegazu in vojni na celini, ima srečen konec, a na žalost so na našem svetu še vedno kraji, kjer se ljudje spopadajo med seboj.

Tako kot Pegaz imamo tudi mi posebno nalogo: poskrbeti moramo, da se bo načelo „združeni v raznolikosti“ še naprej upoštevalo, tako da bo, upajmo, več ljudi lahko živelo skupaj v miru in uživalo v medsebojni drugačnosti.

Ustvarimo naslednje poglavje naše zgodbe, katere cilj sta mir in blaginja za vse!

